

Дві жабки

Жили собі дві жаби. Одна з них була хоробра, сильна, весела, а інша — боягузка, ледарка.

Однієї ночі пішли вони на прогулянку. Бачать — стоїть будинок. А біля будинку льох. І з цього льоху дуже смачно пахне: пліснявою пахне, вогкістю, мохом, грибами. А це саме те, що жаби люблять.

Залізли вони скоріше в льох, стрибали, стрибали і ненавмисно звалилися в горщик зі сметаною.

Й почали тонути.

немов земля. Здивувалася жаба, подивилася й бачить: ніякої сметани в горщику вже немає, а стоїть вона на грудці масла.

«Що сталося? — думає жаба.— Звідки тут узялося масло?»

Здивувалася вона, а потім здогадалася: адже це вона сама лапками своїми з рідкої сметани тверде масло збила.

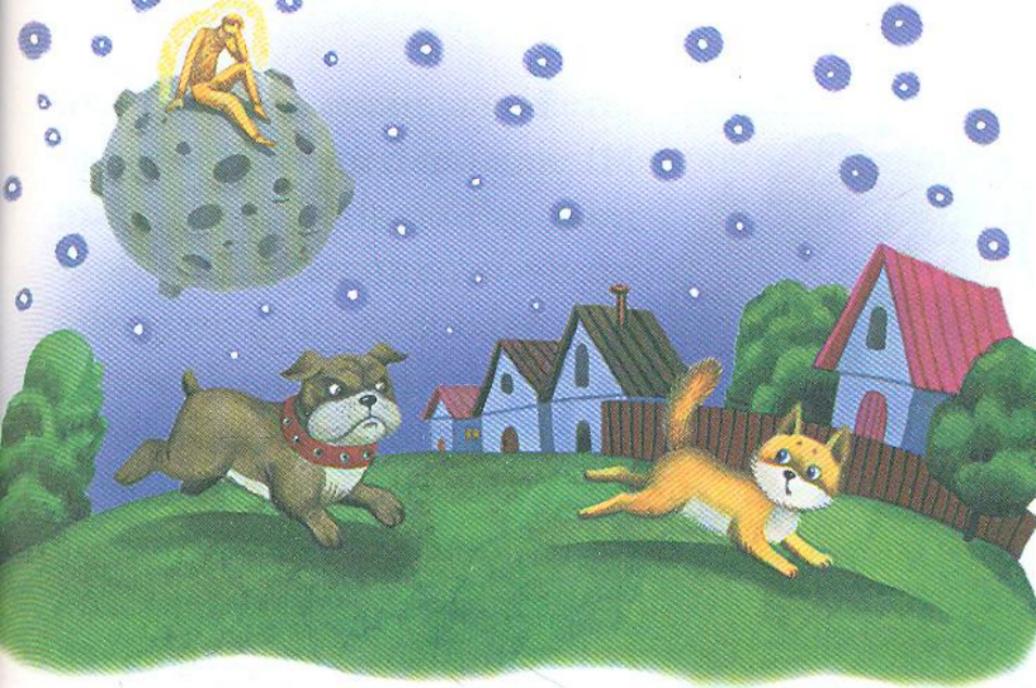
Вистрибнула жаба з горщика, відпочила й пострибала додому.

А друга жаба залишилася лежати в горщику. І ніколи вже вона більше не стрибала, і ніколи не скрекотала.

Отже, правду кажучи, сама ти, жабо, й винна. Не втрачай надію! Не помирай раніше за смерть.

(За Л. Пантелєєвим)

Містер Крококіт

Одного разу Чоловік із Місяця подивився вниз на Землю й побачив величезного пса, який із гучним гавкотом гнався за маленьким котиком.

— От негідник! — вигукнув Чоловік на Місяці.— Хто б це міг бути? Здається, схоже на Бульку з Хайстріт. Ну так! Так і є, Булька! Ну почекай, я відучу тебе гаятися за котами!

І ось пізно вночі, коли Місяць світив над Африкою, Чоловік із Місяця знову подивився на Землю, бажаючи побачити свого старого друга на ім'я містер Крококіт.

Одна половина в містера Крококота була котом, а інша — крокодилом. Він був єдиним у своєму роді Крококотом і жив дуже відлюдно в невеликій печері посередині Африки та ні з ким ніколи не бачився.

— Хіба тобі тут не нудно? — запитав його Чоловік із Місяця.— Адже тобі навіть нікого поцілувати на ніч та сказати «на добраніч».

— Ха-ха! От нетямущий! — сказав містер Крококіт.— Я єдина істота у світі, якій завжди є кому сказати «на добраніч». Дивися!